

แพรวสำนักพิมพ์

หนังสือก่อนเหตุการณ์ใน GAME OF THRONES

อัศวิน แห่งเจ็ดราชอาณาจักร

ปิรทพส ปา

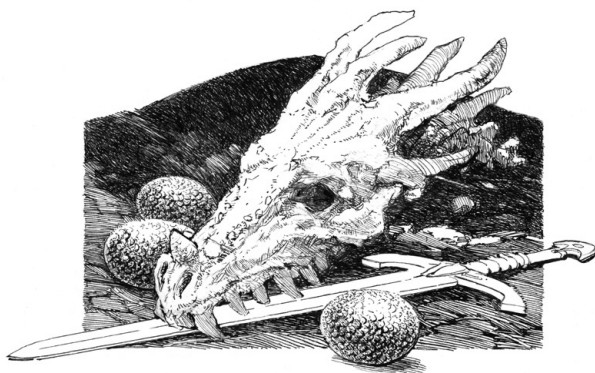

A KNIGHT OF THE SEVEN KINGDOMS

จอร์จ อาร์. อาร์. มาร์ติน เขียน แกรี จิอานนี ภาพประกอบ

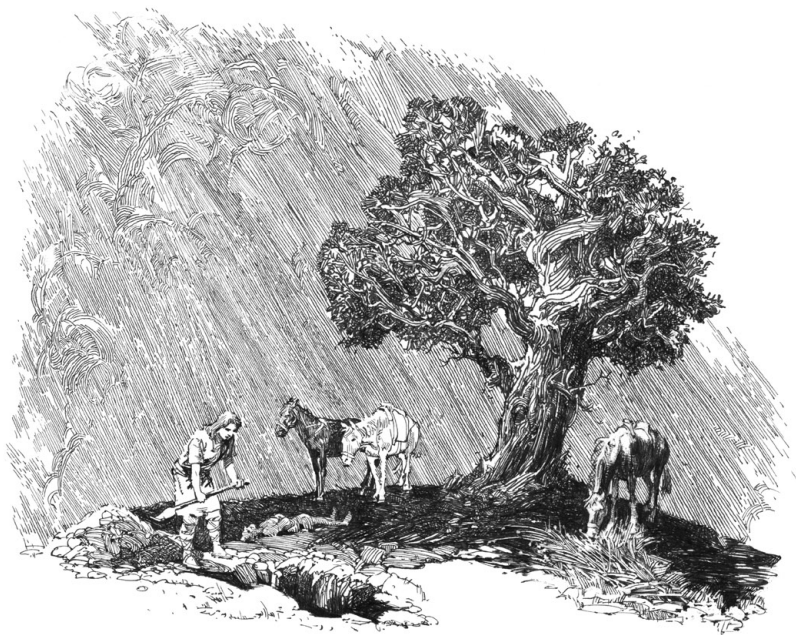
ฉบับครั้งที่ ๑

อัศวินแห่งเจ็ดราชอาณาจักร

อัศวินพเนจร

เรื่องราวต่อไปนี้จะเกิดขึ้นประมาณหนึ่งร้อยปีก่อนเหตุการณ์ที่บรรยายไว้
ในเกมล่าบัลลังก์

ฝนฤดูใบไม้ผลิทำให้ดินนุ่ม ดังกิ้งจิ้งชูดหลุมฝังศพได้ไม่ยาก เขาเลือกตำแหน่งทางทิศตะวันตกของเนินเขาลาดต่ำเพราะชายชราชอบมองดูอาทิตย์ลับฟ้าเสมอ “หมดไปอีกวัน” เขาจะถอนหายใจออกมา “และใครจะรู้ว่าวันพรุ่งนี้จะนำพาอะไรมาให้เรา ว่ามัย ดังกิ้ง”

อ้อ วันพรุ่งนี้จะนำพาฝนที่ทำให้พวกเขาตัวเปียกโชกมางล่ะ และวันถัดมาก็นำลมกระโชกเปียกแฉะมาให้ และวันต่อมาก็นำความหนาวเย็นมา เมื่อถึงวันที่สี่ ชายชราก็อ่อนแรงเกินกว่าจะขี่ม้า และบัดนี้เขาก็จากไปแล้ว แค่เมื่อสองสามวันก่อนหน้าเขายังร้องเพลงขณะที่พวกเขาขี่ม้าอยู่เลย เพลงโบราณเกี่ยวกับการเดินทางไปหาหญิงงามที่กัลล์ทาว์น แต่แทนที่จะร้องว่ากัลล์ทาว์น เขากลับร้องถึงแอซฟอร์ดแทน ไปเกิดไปแอซฟอร์ด ไปชมแม่สาว

งาม ฮีโร่ ฮีโร่ ดังก็คิดเศร้าๆ ขณะซุดหลุม

เมื่อหลุมลึกพอ เขาจึงอุ้มร่างชายชราขึ้นมาในอ้อมแขนและพาไปที่นั่น ชายชราเป็นชายร่างเล็กผอมบาง เมื่อถอดเสื้อเกราะโซ่ติดตัวยาวถึงเข่า หมวกเกราะและเข็มขัดคาดดาบออก เขาก็ดูหนักไม่มากไปกว่าใบไม้สักหนึ่งกระสอบ ดังก็สูงเกินอายุมาก เด็กหนุ่มมีโครงร่างใหญ่เทอะทะผมเผ้ารุงรัง อายุสิบหกหรือสิบเจ็ดปี (ไม่มีใครแน่ใจว่าเท่าไหนแน่) ตัวสูงใกล้เคียงเจ็ดฟุตมากกว่าหก และเพิ่งจะเริ่มโตมีเนื้อหนังเท่านั้น ชายชราชมเขาอยู่บ่อยๆ ว่าเขาแข็งแรง เขาใจกว้างมอบคำชมให้อยู่เสมอ เพราะนั่นคือทั้งหมดที่เขาให้ได้

เขาวางร่างชายชราลงที่ก้นหลุมและยื่นเหนือร่างนั้นอยู่ครู่หนึ่ง กลืนฝืนอวลในอากาศอีกครั้ง เขารู้ว่าควรจะกลบหลุมก่อนที่จะฝนจะตกลงมา แต่จะให้ให้กลบดินลงบนใบหน้าแก่ชราเหนือยลำนั่นก็ยากนัก *ควรจะมึนนักบวชอยู่ที่นี้* จะได้กล่าวบทสวดให้เขา แต่เขากลับมีแค่ข้า ชายชราสอนดังก็ทุกเรื่องที่เขารู้เกี่ยวกับดาบ โล่ และทวน แต่เรื่องสอนคำพูดนั้นไม่ค่อยได้เรื่องเลย

“ข้าก็อยากทิ้งดาบท่านไว้ให้หอรกนะ แต่มันจะขึ้นสนิมอยู่ในดิน” ในที่สุดเขาก็พูดออกมาเป็นเชิงขอโทษ “ปวงเทพจะมอบดาบเล่มใหม่แก่ท่านเองละมั้งข้าว่า ข้าไม่อยากให้ท่านตายเลย ท่านเซอร์” เขานิ่งไป ไม่แน่ใจว่าต้องพูดอะไรอีก เขาไม่รู้จบบทสวดใดๆ ไม่รู้จบบทเพราะชายชราไม่ชอบบทสวดเท่าไรนัก “ท่านคืออัศวินที่แท้จริง และท่านก็ไม่เคยหุบตีข้าเวลาที่ข้าไม่สมควรโดน” เขาพูดออกมาจนได้ในที่สุด “ยกเว้นแต่ครั้งนั้นที่เมเดนพูลเด็กรับใช้ที่เรือนพักแรมนั้นต่างหากที่กินพายของแม่ม่ายคนนั้น ไม่ใช่ข้า ข้าบอกท่านแล้ว แต่นั่นไม่สำคัญแล้วละตอนนี้ ปวงเทพโปรดคุ้มครองท่านด้วยท่านเซอร์” เขาตะเดินลงไปในหลุม แล้วเริ่มกลบให้เต็มตามขั้นตอน ไม่ยอมมองไปยังสิ่งที่อยู่ตรงก้นหลุมเลย เขาอยู่มานาน ดังก็คิด *อายุน่าจะใกล้เคียงหกสิบมากกว่าห้าสิบ จะมีคนสักกี่คนกันเชื่อว่าที่พูดเช่นนั้นได้* อย่างน้อยเขาก็อยู่มานานพอได้เห็นฤดูใบไม้ผลิอีกครั้ง

ดวงอาทิตย์กำลังคล้อยไปทางทิศตะวันตกขณะที่เขาให้อาหารม้า ซึ่งมีด้วยกันสามตัว ม้าหนุ่มหลังแอ่นของเขา ม้าพันธุ์เล็กของชายชรา และธันเดอร์ ม้าศึกที่ชายชราจะขึ้นเฉพาะเวลาประลองยุทธ์และในสนามรบเท่านั้น

พอม้าสีน้ำตาลตัวใหญ่ที่ไม่คล่องแคล่วและแข็งแรงอย่างที่เคยเป็น แต่ยังคงมีแวตาสดใสและหัวใจที่ตุตัน แถมมันยังมีค่ามากกว่าสิ่งอื่นใดที่ตั้งก็เป็นเจ้าของอีกด้วย ถ้าข้าชายฉันทเดอร์กับเจ้าเซสตันต์เดมา พ่วงอานม้ากับบังเทียนไปด้วย ข้าก็จะมีเหรียญเงินมากพอที่จะ...ดังก็ขมวดคิ้ว วิธีชีวิตเดียวที่เขารู้จักคือวิถีของอัศวินพเนจร ซึ่งมาจากปราสาทแห่งหนึ่งไปยังอีกแห่งหนึ่งรับจ้างทำงานให้ท่านลอร์ดคนนั้นที่คนนี่ที่ ต่อสู้ในการศึกของพวกเขา กินอาหารในห้องโถงของพวกเขาจนกระทั่งสงครามจบลง จากนั้นก็ออกเดินทางไปที่ใด บางครั้งบางครั้งก็มีการแข่งประลองยุทธ์ด้วยแต่ไม่บ่อยเท่า และเขาก็รู้ว่าอัศวินพเนจรรายกลับกลายเป็นโจรในช่วงฤดูหนาวอันเร็นแค้น แต่ชายชราไม่เคยทำดังนั้น

ข้าหาอัศวินพเนจรอีกสักรายที่ต้องการอัศวินฝึกหัดมาดูแลม้ากับเช็ดขัดชุดเกราะก็ได้ เขานึก หรือไม่ว่าไปเมืองไหนสักแห่ง ไปเล่นนิสพอร์ด ไม่ก็คิงส์แลนด์ แล้วสมัครเป็นหน่วยพิทักษ์นคร หรือไม่ว่า...

เขาเอาสมบัติของชายชราไปสุ่มรวมกันไว้ที่ใต้ต้นโอ๊ก ถุงผ้าใส่เงินมีเหรียญกวางเงินอยู่สามเหรียญ เหรียญเพนนีทองแดงสิบเก้าเหรียญ และโกเมนบินๆ อีกหนึ่งเม็ด เขาก็เหมือนอัศวินพเนจรแทบทุกคนที่ทรัพย์สินสมบัติทางโลกส่วนใหญ่ผูกติดอยู่กับม้าและอาวุธ บัดนี้ดังก็ครอบครองเสื้อเกราะโซ่ถักตัวยาวถึงเข่าที่เขาขัดสนิมออกเป็นพื้นครึ่ง หมวกเกราะเหล็กไร้กะบังหน้ามีรูจุมูกบานและรอยบุ๋มตรงขมับซ้าย เข็มขัดดาบทำจากหนังสีน้ำตาลแตกๆ และดาบเล่มยาวในฝักทำจากไม้และหนังสัตว์ กริช ใบมีด และหินลับมีดเกราะแข็งและเกราะคอ ทวนคี่ยาวแปดฟุตทำจากไม้แอชกลิ้งติดปลายด้วยเหล็กแหลมอันตราย และเกราะไม้โอ๊กขอบโลหะที่มีรอยขีดข่วน มีตราของเซอร์อาร์ลันแห่งเพนนีรีเป็นรูปจอกเหล้าติดปีกสีเงินบนพื้นสีน้ำตาล

ดังก็มองไปที่โล่ หยิบเอาเข็มขัดดาบขึ้นมาและมองไปที่โล่อีกครั้ง เข็มขัดนั้นทำขึ้นสำหรับสะโพกผอมแห้งของชายชรา เขาไม่มีวันคาดได้เลยเสื้อเกราะก็เหมือนกัน เขาเอาฝักดาบร้อยกับเชือกปอผูกรอบเอวตัวเองแล้วชักดาบยาวออกมา

ใบดาบนั้นตรงและหนัก ทำจากเหล็กกล้าอย่างดีที่สุดในปราสาท ดำไม้

พันทับด้วยหนังนุ่ม ปุ่มปลายด้ามดาบทำจากหินสีดำขัดเงาเรียบเนียน แม้จะเป็นดาบเรียบๆ แต่มันก็ให้ความรู้สึกเหมาะสมมือ และดังก็ยังรู้ด้วยว่ามั่นคง แต่ไหนเพราะเขาเป็นคนลึบและลงน้ำหนักกับมือหลายต่อหลายคืน ก่อนที่พวกเขาจะเข้านอน มันเหมาะสมมือข้าเหมือนๆกับที่เคยเหมาะสมมือเขา เขานึกกับตัวเอง และที่ทุ่งแอสฟอร์ดมีการประลองยุทธ์

สวิตฟุตมีจังหวะเท้าที่นุ่มนวลกว่าเจ้าเซสตันด์เฒ่า แต่ดังก็ก็ยังปวดเมื่อย และเหนื่อยล้าเมื่อเขามองเห็นเรือนพักแรมอยู่เบื้องหน้า มันเป็นอาคารสูงข้างลำธารทำจากดินเหนียวและไม้ แสงสีเหลืองนวลที่สาดออกมาจากหน้าต่างข้างเชิญชวนเสียจนเขาข้าม่านไปไม่ได้ ข้ามีเหรียญเงินสามเหรียญ เขาบอกตัวเอง มากพอที่จะกินอาหารดีๆ ลักมือและเหล่าเอลมากเท่าที่ข้าอยากจะได้

ขณะที่เขาลงจากม้า เด็กชายตัวล่อนจ้อนผู้หนึ่งก็โผล่ขึ้นมาจากลำธาร พร้อมน้ำหยดตุงๆ และเริ่มเช็ดตัวด้วยผ้าคลุมไหล่สีน้ำตาลเนื้อหยาบ “เจ้าคือเด็กคอกม้าหรือเปล่า” ดังคำถาม เด็กชายดูอายุไม่มากไปกว่าแปดหรือเก้าขวบ หน้าซีดซีขาว ตัวผอม เท้าเปล่าของแกเบือนโคลนขึ้นมาถึงข้อเท้า ที่แปลกพิลึกที่สุดในตัวแกคือผม แกไม่มีเลยสักเส้น “ข้าอยากให้เจ้าแปรงขนม้าตัวเล็กให้ที แล้วก็ให้ข้าไอ้ตม้ทั้งสามตัวด้วย เจ้าดูแลพวกมันได้มั๊ย”

เด็กชายมองเขาด้วยแววตาท้าทาย “ได้ถ้าข้าอยาก”

ดังกัมขมวดคิ้ว “อย่ามาพูดอย่างนั้นกับข้า ข้าเป็นอัศวินนะ รู้ไว้ซะ”

“ท่านดูไม่เหมือนอัศวิน”

“อัศวินทุกคนดูเหมือนกันหมดหรือเปล่าล่ะ”

“เปล่า แต่พวกเขาก็ดูไม่เหมือนท่านด้วย เข็มขัดดาบของท่านทำจากเชือก”

“ตราบดิที่มันห้อยฝักดาบของข้าได้ก็พอแล้ว เอ้า ไปดูเล้าม้าของข้าได้แล้ว ถ้าทำดี ข้าจะให้เจ้าทองแดงหนึ่ง แต่ถ้าไม่ดีข้าจะตบป้องหูเจ้าสักป้าบ” เขาไม่รูดูปฏิกิริยาของเด็กคอกม้า แต่กลับหลังหันและเอาไหล่ดันเปิดประตูเข้าไป

เขาคาดว่าเรือนพักแรมในโม่งยามนี้คงมีคนแน่น แต่ห้องโถงกลางเกือบว่างเปล่า ลอร์ดชั้นผู้น้อยรุ่นหนุ่มสวมเสื้อคลุมไร้แขนทยอยกดออกอย่างดี กำลังสลบอยู่ที่โต๊ะตัวหนึ่งพลางกรนเบาๆ ใส่แอ่งเหล้าองุ่นที่หกอยู่ นอกจากนั้นแล้วก็ไม่มีใครเลย ดังกัมมองไปรอบๆ อย่างลึกลับจนกระทั่งหญิงตัวท้วมเตี้ยหน้าซีดขาวโผล่ออกมาจากครัวและบอกว่า “อยากนั่งตรงไหนก็นั่งเลยนะ เอาเอลมัย หรืออาหาร”

“ทั้งสอง” ดังกัมเง้าอ้อมหน้าต่าง ให้ไกลจากชายที่หลับใหลอยู่

“มีเนื้อแกะอย่างดีย่างกับสมุนไพรสับละเอียด แล้วก็เบ็ดที่ลูกชายข้ายิงได้ เอาอย่างไหนล่ะ”

เขาไม่ได้กินอาหารที่เรือนพักแรมมานานกว่าครึ่งปีแล้วหรือมากกว่านั้น “ทั้งสอง”

หญิงคนนั้นหัวเราะ “เออ ท่านตัวโตขนาดนี้ก็คงกินไหวแหละ” นาง

รินเอลลงไปในเหยือกเหล้าแล้วเอามาให้ที่โต๊ะของเขา “ต้องการห้องพักคืนนี้ด้วยไหม”

“ไม่” ดังที่ไม่ต้องการสิ่งใดมากไปกว่าที่นอนฟางนุ่มๆ และหลังคาคุ้มหัว แต่เขาต้องใช้เงินอย่างระมัดระวัง ดังนั้นพื้นดินจึงเพียงพอแล้ว “อาหารสักมื้อ เหล้าเอลสักหน่อย แล้วก็ไปแอสฟอร์ดต่อ นั่นอีกไกลแค่ไหน”

“ขี่ม้าไปก็วันหนึ่ง พอถนนแยกเป็นสองแพร่งตรงโรงสีที่ถูกไฟไหม้ ก็ไปต่อทางเหนือ นี่ลูกข้าวดูแลม้าของท่านให้หรือเปล่า หรือวิ่งเล่นหายไปไหนอีกแล้ว”

“เปล่า แกอยู่ตรงนั้นแหละ” ดังกับบอก “ดูเหมือนท่านจะไม่มีลูกค้าเลยนะ”

“คนครึ่งเมืองไปดูการประลองยุทธ์กัน คนของข้าก็คงไปเหมือนกัน ถ้าขายอม พวกเขาจะได้เรือนพักแรมนี้เมื่อข้าจากไป แต่ลูกชายข้าน่าจะอยากเดินทางทำกำไรไปไหนๆ กับพวกทหารมากกว่า พวกสาวๆ น่าจะชอบถอนหายใจ แล้วก็หัวเราะคิกคักทุกครั้งที่อศวิณสักคนขี่ม้าผ่านมา ข้าสาบานเลยว่าข้าไม่รู้ว่าทำไม อศวิณก็รูปร่างหน้าตาเหมือนผู้ชายทั่วไปนั่นแหละ แล้วข้าก็ไม่ยกู้ว่าการแหงนหน้าหลังม้าจะเปลี่ยนราคาไซ้ไปได้” นางส่งสายตามองดังกด้วย ความอยากรู้ ดาบและโล่ของเขาบอกนางเรื่องหนึ่ง แต่เข็มขัดเชือกและเสื้อผ้าเนื้อหยาบนั้นบอกอีกเรื่องหนึ่งเลย “ท่านเองก็จะไปที่การประลองยุทธ์เหมือนกัน”

เขาจิบเอลก่อนตอบ มันมีสีน้ำตาลคล้ายถั่ว รสเข้มข้นที่ปลายลิ้นแบบที่เขาชอบเลย “ใช่” เขาบอก “ข้าตั้งใจจะเป็นผู้ชนะ”

“อย่างนั้น” เจ้าของเรือนพักแรมตอบอย่างสุภาพพอสมควร

อีกปากของห้อง ลอร์ดชั้นผู้น้อยรายนั้นยกศีรษะขึ้นมาจากแอ่งเหล้าองุ่นที่นอนอยู่ ใบหน้าของเขาซีดหมอง ฉายแววของคนสุขภาพไม่ดีอยู่ได้ เรือนผมสีน้ำตาลเหมือนทรายยุ่งเหยิงเยี่ยงรังหนู ส่วนคางก็มีต่อเคราสีทองขึ้นปกคลุม เขาเอามืออุปาก กะพริบตาใส่ดังก แล้วพูดว่า “ข้าผ่านถึงเจ้า” มือของเขาสั่นเทาขณะชี้นิ้วมา “อย่าเข้ามาใกล้ข้านะ ได้ยินมั๊ย อยู่ให้ไกลข้าเลย”

ดังก็จ้องเขาด้วยความไม่แน่ใจ “นายข้า”

เจ้าของเรือนพักแรมโน้มตัวเข้ามาใกล้ “อย่าสนใจรายนี้เลย ท่านเซอร์ เขาเอาแต่ดื่มแล้วก็พูดเรื่องความฝัน ข้าจะไปจัดการเรื่องอาหารให้นะ” นางกุลิกจออกจากไป

“อาหารรี” ลอร์ดซันผู้น้อยพูดออกมาราวกับว่านั่นเป็นคำหยาบคาย เขาไซเซลูกขึ้นยืน มือหนึ่งยันกับโต๊ะเพื่อกันไม่ให้ล้ม “ข้าจะอ้วก” เขาประกาศ ด้านหน้าเสื้อของเขาเป็นสีแดงเกรอะกรังด้วยคราบเหล้าอุ่นหมักหมม “ข้าต้องการนางโลม แต่ที่นี่ไม่มีเลยสักคน หายหน้าไปทุ่งแอสพอร์ทกันหมด หวยเทพโปรดเมตตา ขอเหล้าอุ่นให้ข้าหน่อย” เขาพลุนพลันตัวโงนเงน ออกไปจากห้องโถงกลาง แล้วดังก็ได้ยินเสียงเขาขึ้นบันไดไปพลางร้องเพลงเบาๆ

มนุษย์ผู้น่าสงสาร ดังก็คิด แต่ทำไมเขาถึงคิดว่าเขารู้จักข้าล่ะ เขาครุ่นคิดเรื่องนั้นอยู่ครู่หนึ่งระหว่างดื่มเหล้า

เนื้อแกล่นั้นอร่อยเหมือนอย่างที่เขาเคยกินมา ส่วนเนื้อเป็ดยิ่งอร่อยเข้าไปใหญ่ ปูกับเซอร์รีและเลมอนและไม่มันเยิ้มเหมือนเนื้อเป็ดส่วนใหญ่ เจ้าของเรือนพักแรมนำถั่วอบเนยมาให้ด้วย แล้วก็ขนมปังข้าวโอ๊ตที่ยังคงร้อนกรุ่นจากเตา นี่แหละความหมายของการเป็นอัศวิน เขาบอกตัวเอง ขณะดูเนื้อชิ้นสุดท้ายออกจากกระดูก อาหารดีๆ และเหล้าเอลเมื่อไรก็ตามที่ต้องการ แล้วก็ไม่มีใครมาคอยตบหัวข้า เขาดื่มเอลเหยือกที่สองพร้อมอาหาร ตามด้วยเหยือกที่สามเพื่อให้อาหารลงคอ แล้วก็เหยือกที่สี่เพราะไม่มีใครมาบอกเขาว่าเขาดื่มไม่ได้ และเมื่ออื่มแล้ว เขาก็จ่ายเหรียญกวางเงินให้หญิงคนนั้นเหรียญหนึ่ง และยังได้เหรียญทองแดงเต็มกำมือทอนกลับมา

ฟ้ามืดสนิทแล้วกัสดังก็จะโผล่ออกมาข้างนอก ท้องเข้จืด ฝูงไส้เงินเบาเล็กลีน้อย แต่เขารู้สึกดีขณะเดินไปยังคอกม้า เขาได้ยินเสียงม้าร้องเบาๆ อยู่ข้างหน้า “ไจเย็น ไอ่หนู” เสียงของเด็กชายพูด ดังก็รีบขอยเท้าเร็วขึ้น หนัสนี้คือขมวด

เขาพบเด็กคอกม้ากำลังขี่เจ้าธันเดอร์และสวมชุดเกราะของชายชรา เสื้อเกราะไช่ถักนั้นยาวกว่าตัวเด็ก และเขาก็ต้องดันหมวกเกราะไปข้างหลัง

บนหัวโล้นๆ ไม่อย่างนั้นมันจะคลุมปิดตาแกมิด ทำทางแกดูจริงจังตั้งใจ
อย่างยิ่งและน่าขันอย่างยิ่งด้วย ดังก็หยุดอยู่ที่ประตูออกมาและหัวเราะออกมา
เด็กชายมองขึ้นมา หน้าแดงเขิน และเหวี่ยงตัวลงมาที่พื้น “นายข้า
ข้าไม่ได้ตั้งใจจะ...”

“ขโมย” ดังก็พูด พยายามทำเสียงดู “ถอดเกราะออกซะ แล้วก็จะ
ดีใจที่ธันเดอร์ไม่เตะหัวโง่ๆ ของเจ้า มันเป็นม้าศึก ไม่ใช่ลูกม้าสำหรับเด็ก”
เด็กชายถอดหมวกเกราะออกแล้วโยนมันลงไปที่กองฟาง “ข้าขี่มันได้ดี
พอๆ กับท่านนั่นแหละ” แกบอก ทำ
ปากเกร็งเต็มที่

“หุบปาก อย่ามาอวดดีใส่ข้า
นะ เลื้อเกราะด้วย ถอดออกซะ
เจ้าคิดว่าเจ้ากำลังทำอะไรอยู่?”

“ข้าจะบอกท่านได้
ยังไงล่ะถ้าหุบปากไว้”

เด็กชายบิดตัวออก
จากเลื้อเกราะ
โซ่ถักและปล่อย
ให้มันตกลงพื้น

“เจ้าอ้าปาก
เพื่อตอบคำถามได้”
ดังก็บอก “ที่นี่ก็
หยาบเลื้อเกราะขึ้นมา
สะบัดฝุ่นออกแล้ว
เอามันกลับไปไว้ที่เดิม
ที่เจ้าเจอมันเสีย แล้วก็
หมวกเกราะนั่นด้วย เจ้าให้
อาหารม้าตามที่ข้าบอกหรือเปล่า
แปรังขนให้สวิตหลุดหรือยัง”

“แล้ว” เด็กชายตอบขณะสะบัด
เศษฟางออกจากเสื้อเกราะ “ท่านกำลัง
จะไปแอสฟอร์ดไช้ไหม พา
ข้าไปด้วยสิ ท่านเซอร์”

เจ้าของเรือนพักแรม
เตือนเขาเรื่องนี้แล้ว “แล้ว
แม่เจ้าจะว่ายังไง”

“แม่ข้าเธอ” เด็กชายทำ
หน้าย่น “แม่ข้าตายไปแล้ว นาง
ไม่ว่าอะไรหรอก”

เขารู้สึกประหลาดใจ เจ้าของ
เรือนพักแรมคือแม่ของแกมิชหรือ
บางทีแกอาจจะเป็นแค่เด็กฝึกงานของ
นางก็ได้ ดังก้มินหัวหน้อยๆจากเหล่า
เอล “เจ้าเป็นเด็กกำพร้ารี” เขาถามอย่าง
ไม่แน่ใจ

“ท่านละ” เด็กชายโต้กลับ

“ข้าเคยเป็น” ดังกี้ยอมรับ จน
กระทั่งชายชรารับข้าไว้

“ถ้าท่านรับข้าไว้ ข้าก็เป็นอัศวิน
ฝึกหัดให้ท่านได้”

“ข้าไม่ต้องการอัศวินฝึกหัด” เขาบอก

“อัศวินทุกคนต้องมีอัศวินฝึกหัด” เด็กชายบอก “และดูว่าท่านจะจำเป็นต้องมียิ่งกว่าคนอื่นทั้งหมดเลย”

ดังกียมก็ขึ้นขี่ “ส่วนในสายตาข้า เจ้าก็ดูเหมือนจำเป็นต้องถูกตบบ้องหูสักป้าบ ไปเอาข้าวโอ๊ตมาเติมใส่ถุงให้ข้าเสีย ข้าจะเดินทางไปแอสฟอร์ด... คนเดียว”

ถ้าเด็กชายตกใจกลัว แก็ก้อนมันไว้อย่างดี
ชั่วครู่หนึ่งแกยืนทำท่ายืนตรงนั้น แขนกอดอก
แต่ขณะที่ดังกียมกำลังจะเลิกใส่ใจแกนั่นเอง เด็กชาย
ก็กลับหลังหันและเดินไปเอาข้าวโอ๊ต

ดังกียมรู้สึกโล่งอก นำเสียดายที่ข้าพาแกไป
ไม่ได้... แต่ชีวิตของแกที่เรือนพักแรมนี้ก็ดีขึ้นแล้ว
ดีกว่าที่แกจะมีหากเป็นอัศวินฝึกหัดให้อัศวิน
พเนจรสักคน พาแกไปด้วยจะมีใช้ความกรุณา
หรือ

แต่เขายังคงรู้สึกได้ถึงความผิดหวังของเด็กชาย ขณะที่ขึ้นขี่เจ้าสวิตฟุต และจับสายจูงของเจ้าธันเดอร์ไว้ ดังนั้นก็ตัดสินใจว่าเพนนีทองแดงสักเหรียญ อาจทำให้เด็กชายเบิกบานขึ้น “เอ้า เจ้าหนู สำหรับความช่วยเหลือของเจ้า” เขาดีดเหรียญลงไปให้แกพร้อมรอยยิ้ม แต่เด็กคอกม้าไม่พยายามจะรับมัน ไปได้เลย มันตกลงไปบนดินระหว่างเท้าเปล่าของแกและแกก็ปล่อยมันไว้เช่นนั้น

ทันทีที่ข้าจากไปแกจะหิบบั่นขึ้นมา ดังที่บอกตัวเอง เขาชักหันม้าตัวเล็กแล้วขี่ออกไปจากเรือนพักแรม พร้อมกับจูงม้าอีกสองตัวไปด้วย ต้นไม้สว่างด้วยแสงจันทร์ ท้องฟ้าไร้เมฆ มีดวงดาวแต่งแต้ม ทว่าขณะมุ่งหน้าไปตามถนน เขาก็รู้สึกได้ว่าเด็กคอกม้ากำลังจ้องมองแผ่นหลังเขาอยู่ ใบหน้าบูดบึ้งและเงิบงัน

เงายามบ่ายกำลังทอดยาวเมื่อดังก็รั้งสายบังเหียนที่ชายทุ่งแอชฟอร์ดอันกว้างใหญ่ มีกระโจมหกสิบหลังตั้งขึ้นบนทุ่งหญ้าแล้ว เล็กบ้าง ใหญ่บ้าง เหลี่ยมบ้าง กลมบ้าง ทำจากผ้าใบบ้าง ผ้าลินินบ้าง ผ้าไหมบ้าง แต่ทั้งหมดล้วนมีสีสันทดใส พร้อมด้วยธงหางยาวโบกสะบัดจากเสากลาง สดใสมิ่งกว่าทุ่งดอกไม้ป่าด้วยสีแดงเข้มและเหลืองอร่าม สีเขียวและฟ้าเฉดต่างๆ นับไม่ถ้วน สีดำเข้ม เทาและม่วง

ชายชราเคยขี่ม้าไปกับอัศวินพวกนี้
บางคน ส่วนบางคนดั่งก็รู้จักจากเรื่อง
ที่เล่าปากต่อปากในท้องโถงกลางและ
รอบกองไฟ แม้เขาจะไม่เคยเรียนรู้
เวทมนตร์แห่งการอ่านหรือเขียน แต่
ชายชรามุ่งมั่นสอนเขาถึงตราประจำ
ตระกูลต่างๆอย่างไม่ยอมลดละ
โดยมักจะฝึกความจำ
ของเขาขณะที่ขี่ม้าไป
ด้วยกัน นกในดิงเกล
เป็นของลอร์ดคาร์บอนแห่ง
เขตชายแดน ผู้เชี่ยวชาญ

พิณฮาร์ปสูงพอกๆกับทวน กวางสวมมงกุฎเป็นของเซอร์โลโอเนล บาราเรียน
ฉายาพายุหิวโระ ดั่งก็สังเกตนายพรานของตระกูลทาร์ลีย์ สายฟ้าฟาดสีม่วง
ของตระกูลดอนแดร์เรียน แอ๊ปเปิ้ลแดงแห่งฟอสโซเวย์ สิงโตคำรามสีทอง
บนพื้นแดงฉานของแลนนิสเตอร์ เต่าทะเลสีเขียวเข้มแห่งเอสเตอร์มอนด์
กำลังว่ายอยู่บนพื้นสีเขียวอ่อน กระโจมน้ำตาลใต้พ้อม้าสีแดงย้อมเป็นของ
เซอร์อโอโธ แบร์ริกเคน แต่เพียงผู้เดียว เขามีฉายาว่าสัตว์ป่าแห่งแบร์ริกเคน
นับแต่เขาสังหารลอร์ดเควินทิน แบล็กวู้ด เมื่อสามปีก่อนระหว่างการประลอง
ยุทธ์ที่คิงส์แลนดิง ดั่งก็ได้ยินมาว่าเซอร์อโอโธฟาดขวานยาวทุกอย่างแรง
เสียจนมันผ่ากะบังหมวกเกราะของลอร์ดแบล็กวู้ดและไบหน้ำได้หมวกเกราะ
ด้วย เขาเห็นธงตราของแบล็กวู้ดจำนวนหนึ่งด้วยเช่นกัน อยู่ที่ขอบทุ่ง
ด้านทิศตะวันตก ห่างไกลจากเซอร์อโอโธที่สุดเท่าที่จะทำได้ มาร์แบรนต์,
มัลลิสเตอร์, คาร์จีลล์, เวสเทอร์ลิง, สวอนน์, มัลเลนดอร์, ไฮทาวเวอร์,
ฟลอเรนต์, เฟรย์, เพนโรส, สโตกเวิร์ธ, ดาร์รี, พาร์เรน, ไวล์ด ดูเหมือน
ว่าตระกูลชั้นสูงทุกตระกูลในแดนตะวันตกและได้จะส่งอัศวินสักรายหรือ
สามรายมายังแอชฟอร์ดเพื่อชมโฉมหญิงงามและหาญสู้ในลานประลองเพื่อ
เป็นเกียรติแก่นาง

ทว่า แม้กระโจมของคนเหล่านั้นจะงดงามน่ามองแค่ไหน เขาก็รู้ว่าไม่มีที่สำหรับเขาที่นั่น ผ้าคลุมไหล่ขนสัตว์บางจนใกล้ขาดจะเป็นเครื่องค้ำหัวทั้งหมดที่เขาใช้ในคืนนี้ ในขณะที่พวกลอร์ดและอัศวินกินไก่ตอนและลูกหมูเป็นมื้อค่ำ อาหารของดังก์จะเป็นเนื้อเค็มแข็งๆ หนึ่งเส้น เขารู้ดีว่าถ้าเขาพักแรมบนทุ่งหญ้าอลังการฉูดฉาดนั้น เขาจะต้องทนทุกข์กับการดูแลอย่างไร้เสียงและการเยาะหยันอย่างเปิดเผย คนสองสามคนคงจะแสดงความเมตตาเขา แต่ก็ในลักษณะที่เกือบจะแยเข้าไปใหญ่

อัศวินพเนจรจำต้องยึดจับศักดิ์ศรีของตนไว้ให้แน่น เมื่อไม่มีศักดิ์ศรีอัศวินก็มีต่างอะไรจากทหารรับจ้าง ข้าต้องทำตัวให้คู่ควรกับการเป็นหนึ่งในคนพวกนั้น ถ้าข้าต่อสู้ได้ดี ท่านลอร์ดบางรายอาจรับข้าไว้เพื่อรับใช้ในตระกูลของเขา เมื่อนั้นข้าก็จะได้ชี้นำร่วมกับกลุ่มคนผู้ทรงเกียรติ กินเนื้อสดใหม่ทุกค่ำในห้องโถงของปราสาท และตั้งกระโจมของข้าเองที่งานประลองยุทธ์ แต่ข้าต้องแสดงฝีมือให้ดีก่อนเป็นอันดับแรก เขาจำใจหันหลังให้บริเวณจัดการประลองยุทธ์และนำม้าของตนเข้าไปในหมู่ต้นไม้

ณ ชายขอบของทุ่งหญ้ากว้างใหญ่ ห่างจากตัวเมืองและปราสาทมาไกลครึ่งไมล์เต็ม เขาก็พบสถานที่ที่ลึกลับหักโค้งก่อให้เกิดเป็นแอ่งน้ำลึกขึ้นมาต้นอ้อขึ้นหนาตามขอบแอ่ง มีต้นเอลม์ใบครีมขึ้นสูงเหนือต้นไม้ทั้งหมด ต้นหญ้าฤดูใบไม้ผลิที่นั่นมีสีเขียวสดเหมือนธงตราผืนใด ๆ ของอัศวินและให้สัมผัสนุ่มมือ ตำแหน่งนี้ดีนักและยังไม่มีใครมาอ้างสิทธิ์ นี่แหละกระโจมของข้า ดังที่บอกตัวเอง กระโจมที่มีใบไม้ต่างหลังคา สีเขียวสดยิ่งกว่าธงตราใดๆ ของพวกไทเรลและเอสเตอร์มอนด์

ม้าของเขามาก่อน หลังจากที่อยู่แลพวกมันแล้ว เขาจึงถอดเสื้อผ้าและเดินลุยลงไปแอ่งน้ำเพื่อชำระล้างคราบฝุ่นจากการเดินทาง “อัศวินที่แท้จริงจะเนื้อตัวสะอาดผุดผ่องเช่นเดียวกับที่มีศีลธรรม” ชายชราพูดไว้เสมอยินกรานว่าพวกเขาจะต้องชำระล้างร่างกายตั้งแต่หัวจรดเท้าทุกครั้งที่ดวงจันทร์ขึ้นรอบใหม่ ไม่ว่าพวกเขาจะตัวเหม็นหรือไม่ บัดนี้เมื่อเขาเป็นอัศวิน ดังที่จึงตั้งปณิธานว่าจะทำแบบเดียวกัน

เขานั่งเปลือยอยู่ใต้ต้นเอลม์ขณะผึ่งตัวให้แห้ง เพลิดเพลินไปกับอากาศ

อบอุ่นของฤดูใบไม้ผลิที่อาบไล่ผิวขณะมองดูแมลงปอตัวหนึ่งบินเอื่อยๆ ไปตามดงอ้อ ทำให้คนถึงตั้งชื่อมันว่ามังกรบิน^{*}นะ เขาสงสัย มันไม่มีตรงไหนที่เหมือนมังกรเลย ใช่ว่าดังก็จะเคยเห็นมังกรหอก แต่ชายชราจะเคย ดังก็ได้ฟังเรื่องนี้มาครึ่งร้อยรอบแล้ว ที่ว่าเซอร์อาร์ลันยังเป็นแค่เด็กน้อยเท่านั้นตอนที่ปู่ของเขาพาเขาไปยังคิงส์แลนดิ้ง และพวกเขาได้เห็นมังกรตัวสุดท้ายที่นั่นในปีก่อนที่มันจะตาย มันเป็นมังกรตัวเมียสีเขียว ตัวเล็กแกร็น ปีกเหี่ยวเฉา ไม่มีไขใบโหนของมันฟักออกมาเป็นตัวเลย “บางคนบอกว่าพระราชเอกอนวางยาพิษมัน” ชายชราจะเล่า “เอกอนที่สามนะ ไม่ใช่พ่อของพระราชเตรอน แต่เป็นองค์ที่คนให้สมญาว่าผู้ทำลายมังกร หรือไม่กี่เอกอนผู้อัปโชค เขากลัวมังกรเพราะเคยเห็นมังกรของนายชายเขมือบแม่ของเขาเองมาแล้ว ฤดูร้อนหดสั้นลงกว่าเดิมนับแต่มังกรตัวสุดท้ายตายไป ส่วนฤดูหนาวก็ยาวนานและโหดร้ายยิ่งขึ้น”

อากาศเริ่มเย็นลงขณะที่ดวงอาทิตย์คล้อยต่ำลงไปใต้ยอดไม้ เมื่อดังก็รู้สึกขุ่นลุกที่แขน เขาก็เอาเสื้อตัวยาวและกางเกงติดกับลำต้นเอร์ลัมเพื่อขจัดคราบสกปรกที่ติดแน่นที่สุดออกและสวมพวกมันใหม่อีกครั้ง พรุ่งนี้เขาจะไปตามหาผู้คุมการแข่งขันและลงชื่อสมัครแข่งขัน แต่เขายังมีธุระอื่นๆ ที่ต้องจัดการในคืนนี้หากเขาหวังจะเข้าแข่งขัน

เขาไม่จำเป็นต้องพินิจเงาสะท้อนของตัวเองในน้ำก็รู้ว่าเขาดูไม่เหมือนอัศวินเท่าไรนัก เขาจึงเอาโล่ของเซอร์อาร์ลันพาดหลังเพื่อแสดงตราประจำตระกูล เมื่อผูกมัดมาแล้ว ดังก็ปล่อยให้พวกมันเล็มหญ้าเขียวที่ขึ้นหนาอยู่ใต้ต้นเอร์ลัมขณะที่เขาออกเดินเท้าไปยังบริเวณจัดการประลองยุทธ์

ในช่วงเวลาปกติ ฟุ้งหญ้านี้จะทำหน้าที่เป็นพื้นที่ส่วนกลางสำหรับชาวบ้านของเมืองแอสฟอร์ดที่อึกฟ่งแม่น้ำ แต่ตอนนี้มันถูกพลิกโฉมไปแล้ว เมืองที่สองผุดขึ้นมาชั่วข้ามคืน เมืองแห่งผ้าไหมแทนที่จะเป็นก้อนหิน ทั้งใหญ่โตและงดงามกว่าเมืองพี่ของมัน พ่อค้าจำนวนหลายโหลตั้งแผงขายของเลียบไปตาม

^{*} dragonfly (แมลงปอ) แปลตรงตัวได้ว่า มังกรบิน

ขอบทุ่ง ขยายผักปลอดและผลไม้ เชื้อฉีดและรองทำปุ๋ยดี หนังสือสัตว์และ
เหยี่ยว ภาชนะดินเผา อัญมณี เครื่องใช้ที่ทำจากดีบุกผสมตะกั่ว เครื่องเทศ
ขนนก และสินค้าอื่นๆทุกประเภท นักเล่นโยนของสลั่มมือ นักเชิดหุ่นละคร
และนักมายากลเทร็ดเตร่ไปมาในหมู่ชนเพื่อแสดงทักษะฝีมือเรียกลูกค้า...
เช่นเดียวกับโสเภณีและนักกริดกระเป๋าดังก็คอยระวังเอามือกุมเหรียญ
ของตนไว้

เมื่อเขาได้กลิ่นไส้กรอกที่กำลังส่งเสียงฉู่ฉ่าเหนือกองไฟควันโขมง
น้ำลายของเขาก็เริ่มสอ เขาจึงซื้อมาชิ้นหนึ่งด้วยหนึ่งเหรียญทองแดงในถุงเงิน
ของเขาและเหล้าเอลในถ้วยเขาสัตว์เพื่อช่วยให้คล่องคอ ขณะกินเขาก็มองดู
อัศวินไม้เท้าสี่ตัวหนึ่งต่อสู้กับมังกรไม้อีกตัว นักเชิดหุ่นกระบอกที่บังคับมังกร
ก็นำดูด้วยเช่นกัน นางเป็นสาวสวยสูงสง่า มีผิวสีมะกอกและเรือนผมดำ
แห่งชาวดอร์น นางผอมเพรียว ไม่มีทรวงอกใดๆให้พุดถึง แต่ดังก็ชอบ
ใบหน้าของนางและวิธีที่นิ้วของนางบังคับให้มังกรที่ปลายเชือกอ้าปากกับและ
เลื้อยไปมา เขาคงจะโยนเหรียญทองแดงให้หญิงสาวไปแล้วถ้าเขามีเหลือใช้
แต่ตอนนี้เขาจำเป็นต้องใช้เหรียญทุกเหรียญที่มี

มีช่างทำเกราะอยู่ในกลุ่มพ่อค้าอย่างที่เขาหวังไว้ ชายชาวไทรออสไว้เครา
แฉกสีน้ำเงินกำลังขายหมวกเกราะหรรษา จัดเป็นรูปสัตว์ประหลาดในตำนาน
ทั้งนกและสัตว์ป่าต่างๆอันงดงามจับตา ทั้งยังสลักลายด้วยทองและเงิน
ณ ที่อื่น เขายังพบช่างดาบกำลังเร่ขายดาบเหล็กราคาถูก และพบอีกราย
ขายดาบคุณภาพดีกว่ามาก แต่ดาบไม่ใช่สิ่งที่เขาขาด

ชายที่เขาต้องการตัวอยู่สุดปลายแถว เสื้อเกราะใช้ถักชั้นดีและเกราะมือ
รูปเปลือกกุ้งทำจากเหล็กกล้าคู่หนึ่งวางแสดงอยู่บนโต๊ะตรงหน้าเขา ดังก็ตรวจสอบ
ดูมันอย่างละเอียด “ท่านทำงานดี” เขาพุด

“ไม่มีใครดีกว่า” ช่างเหล็กเป็นชายเตี้ยล่ำสูงไม่เกินห้าฟุต แต่ออกและ
แขนหนาเท่าตัว เขามีเคราดำ มือใหญ่ และไม่มีร่องรอยของความถ่อมตน
เลย

“ข้าต้องการเกราะสำหรับการประลองยุทธ์” ดังก็บอกเขา “ชุดเกราะ
ใช้ถักอย่างดี พร้อมเกราะคอเกราะแข้ง แล้วก็หมวกเกราะใบใหญ่” หมวก

เกราะเหล็กแบบไม่มีกะบังหน้าของชายชรามีขนาดพอดีกับศีรษะของเขา แต่เขาต้องการเกราะป้องกันใบหน้ามากกว่าที่แผ่นเหล็กบังจมูกเพียงอย่างเดียวจะให้ได้

ช่างทำเกราะมองเขาหัวจรดเท้า “ท่านตัวโต แต่ข้าเคยทำชุดเกราะให้คนตัวโตกว่านี้มาแล้ว” เขาเดินออกมาจากหลังโต๊ะ “คุกเข่าสิ ข้าอยากวัดไหล่ของคุณหน่อย นั่นแหละ แล้วก็คอบางๆของท่านด้วย” ดังที่คุกเข่า ช่างทำเกราะวางเชือกทำจากหนังดิบขมวดเป็นปมพาดกับขาของเขา ส่งเสียงฮึดเลื่อนสายวัดขึ้นพันรอบลำคอของเขาแล้วส่งเสียงฮึดอีกครั้ง “ยกแขน ไม่ใช่ข้างขวา” เขาส่งเสียงฮึดเป็นครั้งที่สาม “เอ้า ที่นี้ก็ยื่นขึ้นได้แล้ว” ด้านในท่อนขา ความหนาของน่องและขนาดรอบเอวเรียกเสียงฮึดตามมาอีก “ในเกวียนข้าพอจะมีเหล็กที่อาจพอดีตัวของท่าน” ชายคนนั้นบอกเมื่อวัดเสร็จ “ไม่มีทองหรือเงินประดับให้สวยงามหรอกนะ แค่เหล็กกล้าอย่างดี แข็งแรง เรียบง่าย ข้าทำหมวกเกราะที่ดูเหมือนหมวกเกราะ ไม่ใช่หมวกปีกหรือผลไม้ต่างถิ่นพิสดาร แต่เกราะของข้าจะรับใช้ท่านได้ดีกว่าถ้าท่านเกิดถูกทวนทิ่มหน้าเข้า”

“เท่านั้นแหละที่ข้าต้องการ” ดังที่บอก “เท่าไร”

“แปดร้อยกวาง นี่เข้าใจดีแล้วนะ”

“แป/ดร้อยริ” นั้นมากกว่าที่เขาคาดไว้ “ข้า...ข้าเอาเกราะเก่ามาแลกกับท่านได้ มันทำมาสำหรับคนตัวเล็กกว่านี้...หมวกเกราะแบบไม่มีกะบังหน้า เลือเกราะโซ่ถักตัวยาวถึงเข่า...”

“เพตคนเหล็กขายแต่งงานฝีมือตัวเอง” เขาประกาศ “แต่ข้าอาจเอาเหล็กมาใช้ประโยชน์ได้ ถ้ามันไม่มีสนิมมากเกินไปนัก ข้าก็จะเอาไว้ แล้วคิดค่าชุดเกราะท่านหลักร้อย”

ดังที่จะอ้อนวอนให้เพตยกชุดเกราะให้เขาโดยเชื่อไว้ก่อนก็ได้ แต่เขารู้ว่าคำตอบประเภทไหนที่คำขอเช่นนั้นจะได้รับ เขาเดินทางกับชายชรามา นานพอที่จะเรียนรู้ว่าพวกพ่อค่านั้นขึ้นชื่อเรื่องไม่วางใจควินพเนจรอย่างยิ่ง บางรายนั้นแทบไม่ต่างจากโจรปล้นเลย “ข้าจะให้ท่านสองเหรียญเงินตอนนี้ แล้ววันพรุ่งนี้ก็เกราะกับเงินที่เหลือ”

ช่างทำเกราะมองพินิจเขาคูหนึ่ง “สองเหรียญเงินซื้อเวลาให้ท่านหนึ่งวัน
หลังจากนั้นข้าจะขายงานข้าให้ชายคนถัดไป”

ดังก์ควักเหรียญวางออกจากถุงใส่เงินแล้ววางมันลงในมือสากด้าน
ของช่างทำเกราะ “ท่านจะได้เงินทั้งหมดแน่นอน ข้าตั้งใจจะเป็นผู้ชนะที่นี่”

“จันรี” เพตเอาฟันกัดเหรียญอันหนึ่ง “แล้วคนอื่นๆนั้น พวกเขา
ทั้งหมดเดินทางมาแค่ให้กำลังใจท่านสินะ”

ดวงจันทร์ขึ้นสูงแล้วว่าเขาจะหันเท้ากลับไปยังต้นเอล์ม ทุ่งแอสฟอร์ด เบื้องหลังเขาสว่างไสวด้วยแสงคบไฟ เสียงบทเพลงและเสียงหัวเราะลอยข้าม ทุ่งหญ้ามา แต่อารมณ์ของเขากลับหม่นหมอง เขาคิดวิธียาเงินสำหรับชุดเกราะ ได้แค่วิธีเดียวเท่านั้น และถ้าเขาพ่ายแพ้... “ช่วยชนะแค่ครั้งเดียวเท่านั้นที่ข้า ต้องการ” เขาก็มีพ้อออกมาดังๆ “แค่นี้ไม่หวังมากไปหรอก”

แม้กระนั้นถ้าเป็นชายชราคงไม่กล้าหวังแน่ เซอร์อาร์ลันไม่ได้ประลอง ทวนมานับแต่วันที่เขาตกจากหลังม้าด้วยฝีมือของเจ้าชายแห่งดรากอนส์โตน ในการประลองยุทธ์ที่สเตอร์มส์เอนด์เมื่อหลายปีก่อน “เชื่อว่าชายทุกคนจะไม่ได้เห็นว่าทำทวนหักไปเจ็ดเล่มระหว่างการต่อสู้กับอัศวินฝีมือดีที่สุดในเจ็ด ราชาอาณาจักร” เขาจะพูดอย่างนั้น “จะหวังให้ข้าทำดีกว่านั้นก็ไม่ได้แล้วละ เพราะงั้นจะให้ข้าลองไปทำไหมกัน”

ดังที่สงสัยว่าอายุของเซอร์อาร์ลันน่าจะเป็นปัจจัยหลักมากกว่าจะเป็นเพราะเจ้าชายแห่งดรากอนส์โตน แต่เขาไม่เคยกล้าพูดออกไปเช่นนั้น ชายชราเป็นคนมีศักดิ์ศรี แม้แต่ในช่วงเวลาสุดท้ายของชีวิต *ข้าว่องไวและแข็งแรง เขาพูดแบบนั้นตลอด เรื่องจริงสำหรับเขาไม่จำเป็นต้องเป็นเรื่องจริง สำหรับข้า* เขาตั้งต้นบอกตัวเอง

เขากำลังเดินฝ่าดวงอาทิตย์พลางขบคิดถึงโอกาสของตนอยู่ในหัวเมื่อเห็น แสงไฟวูบไปไหวหวั่นลอดพงหญ้า ไม้มา *อะไรนะ* ดังก็ไม่หยุดคิดใดๆ ดาบมาอยู่ในมือของเขาทันควันและเขาก็กำลังวิ่งลุยฝ่าดงหญ้าไป

เขาโผล่พรวดออกไปพร้อมกับส่งเสียงคำรามและคำสบถด่า แต่แล้วก็หยุดชะงักทันควันเมื่อเห็นเด็กชายอยู่ข้างกองไฟ “นี่เจ้า!” เขาลดดาบลง “เจ้ามาทำอะไรที่นี่”

“อย่างปลา” เด็กชายหัวโล้นตอบ “กินสักหน่อยมัยท่าน”

“ข้าหมายความว่า เจ้ามาที่นี่ได้อย่างไร ชโมยม้ามารีเปล่า”

“ข้านั่งท้ายเกวียนมากับชายที่กำลังเอาเนื้อแกะไปส่งที่ปราสาทให้ท่าน ลอร์ดแอสฟอร์ด”

“งั้นเจ้าก็ควรรีบไปดูว่าเขาไปแล้วหรือยัง หรือไม่ก็หาเกวียนเล่มอื่น ข้าไม่ยอมให้เจ้าอยู่ที่นั่นหรอก”

“ท่านไล่เข้าไปไม่ได้หรอก” เด็กชายบอกอย่างโอหัง “ข้าเต็มกลืนกับ
เรือนพักแรมนั่นแล้ว”

“อย่ามาทำเป็นปากเก่งใส่ข้า” ดังก์เตือน “ข้าควรจะจับเจ้าโยนขึ้น
หลังมาแล้วพาเจ้าส่งกลับบ้านเสียเดี๋ยวนี้เลย”

“ท่านต้องขี่ม้าไปถึงคิงส์แลนด์นี่” เด็กชายบอก “ท่านจะพลาดการ
ประลองยุทธนะ”

คิงส์แลนด์ ดังก์สงสัยอยู่ครู่หนึ่งว่าตัวเองกำลังถูกล้อเล่นหรือไม่ แต่
เด็กชายไม่มีทางรู้ได้เลยว่าเขาเองก็เกิดที่คิงส์แลนด์เหมือนกัน อาจจะเป็น
เด็กอนาถาอีกคนจากย่านกันหมด ใครจะโทษแก่ได้ล่ะถ้าอยากไปให้พ้นจาก
ที่นั่น

เขารู้สึกโง่เง่าที่ยืนอยู่ตรงนั้นพร้อมกับถือดาบชูเด็กกำพร้าวัยแปดขวบ
เขาเก็บดาบเข้าฝัก ทำหน้าถมึงทิ้งเพื่อให้เด็กชายเข้าใจว่าเขาจะไม่ทนกับ
เรื่องเหลวไหล อย่างน้อยข้าก็ควรจะตีแกสักป้าบ เขานึก แต่เด็กชายแลดู
น่าสงสารเสียจนเขาทำใจลงไม้ลงมือกับแกไม่ลง เขามองไปรอบๆ ค่ายพักแรม
ไฟกำลังลุกโผลงอยู่ในวงหินที่วางเรียงเป็นระเบียบ มาได้รับการแปรงชน
เสื้อผ้าตากห้อยลงมาจากต้นอัลมเพื่อผึ่งให้แห้งเหนือเปลวไฟ “แล้วเสื้อผ้านั้น
ไปทำอะไรอยู่ตรงนั้น”

